

מ"ת 37251/12/18 - מדינת ישראל נגד מהרן דכה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 37251-12-18 ישראל נ' דכה

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	מהרן דכה

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה מיום 3.2.19 לפיה שוחרר המשיב למעצר בית ולמעצרו של המשיב עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריש וכן בקשה לחילוט ערבויות, לפי סעיף 52(א) וסעיף 51(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996.

רקע דיוני

נגד המשיב הוגש ביום 17.12.18 כתב אישום המייחס לו עבירה של סחר בסם מסוכן, במסגרת האישום השני. על פי הנתען, חבר המשיב לנאשם אחר והשניים סחרו בסם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של 50.16 גרם בתמורה לסך של 23,500 ₪.

ביום 16.1.19 קבע בית משפט זה (השופט ש' זמיר) כי קיימות ראיות לכאורה ועילות מעצר.

ביום 3.2.19, ולאחר שהונח לפניו תסקיר, הורה בית משפט זה (השופט צ' קאפח) על שחרור המשיב למעצר בית מוחלט בביתה של הגב' מרבית שנעא בלוד בפיקוח, לסירוגין, של שני מפקחים: הגב' מרבית שנאעה והגב' אינס דכה, תחת מגבלות ובכפוף לערבויות: ערבות עצמית בסך של 50,000 ₪, ערבות צד ג' של מר עלאא סכחי בסך של 50,000 ₪, ערבות צד ג' של שתי המפקחות בסך של 50,000 ₪, כל אחת, והפקדה במזומן בסך של 30,000 ₪.

ביום 14.5.19 התיר בית משפט זה (השופט ב' שגיא) את יציאתו של המשיב לעבודה בחנות לממכר פירות וירקות ברמת השרון החל מיום 1.7.19.

ביום 5.6.19 הגיש המשיב, באמצעות בא כוחו, בקשה להתיר יציאתו לצורך בילוי עם ילדיו ביום 14.6.19 וביום 15.6.19 בין השעות 11:00-19:00 בחג הרמדאן.

ביום 10.6.19 הגיש המשיב, באמצעות בא כוחו, הבהרה בה נאמר כי חג הרמדאן חלף אך יציאתו המבוקשת של המשיב לבילוי עם ילדיו ביום 14.6.19 וביום 15.6.19 בין השעות 11:00-19:00 מבוקשת משום שלא זכה לבלות עם ילדיו כלל במהלך החג.

ביום 11.6.19 התיר בית משפט זה (השופט ב' שגיא) את יציאתו של המשיב ממעצר הבית בליווי ובפיקוח ביום 15.6.19 (שבת) בין השעות 11:00-19:00 לצורך בילוי עם ילדיו. בקשתו של המבקש ליציאה ממעצר הבית ביום 14.6.19 לא נעתרה.

ביום 16.6.19 הגישה המבקשת את הבקשה הנדונה, במסגרתה טענה כי המשיב הפר את תנאי החלטת השחרור, ביום 6.6.19, ביום 8.6.19 וביום 14.6.19.

בדיון שהתקיים לפני ביום 10.7.19 שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים.

טיעוני באת כוח המבקשת

באת כוח המבקשת טענה להפרות של המשיב את תנאי השחרור למעצר בית כדלקמן:

ביום 6.6.19, סמוך לשעה 07:39, נצפה במצלמות דרכים רכב מסוג טויוטה לנדקרוזר אליו חובר נגרר ועליו אופנוע ים כחול, שהוא בבעלות המשיב, ביציאה הדרומית של מצפה רמון, ובשעה 08:17 לכיוון דרום. באת כוח המבקשת הפנתה בעניין זה לדו"ח ניתוח מצלמות שערך עווד סרוסי ביום 15.6.19.

ביום 8.6.19, סמוך לשעה 00:31, נבדק המשיב, בדיקה שגרית, על ידי סיור משטרה, בעיר אילת, ואולם על אודות כך נמסר לה רק ביום 15.6.19. באת כוח המבקשת הפנתה לדו"ח מפגשים שערך רס"מ יעקב לוי לפיו במועד האמור נצפה המשיב. נטען כי ביום 9.6.19 נצפה הרכב והנגרר לכיוון צפון.

ביום 14.6.19, סמוך לשעה 14:30 נבדק המשיב על ידי כוח שיטור ימי בהיותו רוכב על אופנוע ים כחול באילת. המשיב עוכב לחקירה ושחרר לאחר מכן בכפוף לערבות עצמית. באת כוח המבקשת הפנתה לדו"חות פעולה מיום 14.6.19. כמו כן הפנתה לכך כי ביום 13.6.19, סמוך לשעה 07:44, נצפו הרכב, הנגרר ואופנוע הים, בצומת ציחור לכיוון דרום, ולא נצפו בתנועה לכיוון צפון עד ליום 15.6.19 סמוך לשעה 13:00.

באת כוח המבקשת טענה כי המשיב הפר באופן בוטה וחמור את תנאי השחרור שנקבעו בהחלטת בית המשפט ובכך הוכיח כי אינו ראוי לאמון בית המשפט. כמו כן טענה כי נוכח הימלטותו של המשיב מחקירה בקשר לכתב האישום עד שהסגיר עצמו והפרותיו את תנאי השחרור עולה חשד כבד לשיבוש הליכי משפט ולעשיית דין עצמי, באופן המצדיק את מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריח.

באת כוח המבקשת עתרה בנוסף לחילוט הפקדה במזומן בסך של 30,000 ₪ וערבות עצמית בסך של 50,000 ₪, וכן לחילוט ערבותם של הערבים בסך של 50,000 ₪, כל אחד.

בדין שהתקיים לפני, הגישה באת כוח המבקשת את תיק החקירה, וטענה כי אין ליתן אמון בגרסת המשיב. בתוך כך טענה כי המשיב מסר בחקירתו שנסע לאילת ברכב מסוג B.M.W השייך לדודו, אך בדיקה העלתה שדודו אינו מחזיק ברכב מסוג זה. כמו כן טענה כי אינס דכה מסרה כי נסעה עם המשיב לאילת, כמפקחת, ברכב מסוג לנדקרוזר בו נהג המשיב.

באשר להפרה הנטענת ביום 8.6.19, הפנתה באת כוח המבקשת לחומר החקירה וטענה כי אינס דכה מסרה שביום 8.6.19 שהתה עם המשיב עד לשעה 14:00-15:00 וכי שני המפקחות הנוספות לא פיקחו על המשיב באותו מועד, ולא ידעו היכן היה במועדי ההפרות הנטענות.

באשר לנאשם הנוסף, טענה באת כוח המבקשת כי לא הוגשה בקשה לעיון חוזר ולמעצרו ובקשה לחילוט ערבותיו משום תקלות של המשטרה בעטיין לא נחקר אותו נאשם על ההפרות. כמו כן טענה כי בקשה ליציאה שהגיש אותו נאשם נמשכה על ידו לאחר שבתגובתה העלתה המבקשת את ההפרות. באת כוח המבקשת טענה כי מכל מקום יש להבחין בין שני הנאשמים, בהתחשב בחומרת הפרותיו של המשיב.

טיעוני בא כוח המשיב

בא כוח המשיב טען כי לגבי ההפרה הנטענת ביום 6.6.19 מדובר אמנם ברכב השייך למשיב אולם זה נלקח על ידי חבריו יחד עם האופנוע לאילת ואין ראיות המצביעות על כך שהמשיב עשה באותו הזמן שימוש ברכב באותן נסיבות. לגבי ההפרה ביום 8.6.19 נטען אין בידי המבקשת ראיות כי המשיב נבדק על ידי שוטרים. לגבי ההפרה ביום 14.6.19 נטען כי המשיב הבין מעורכת הדין העובדת במשרד בא כוחו כי הוא רשאי לצאת גם ביום שישי, 14.6.19. בא כוח המשיב טען כי הפרה זו, בנסיבותיה, אינה מצדיקה את מעצרו של המשיב. זאת לטענת הסניגור בייחוד שעה שנאשם אחר, אשר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה וסיכויי הרשעתו גבוהים מאלה של המשיב ואשר נמצא מפר את תנאי שחרורו פעמיים, בנסיבות חמורות, כשהגיע לבית המשפט ללא פיקוח וכשטייל ברחוב ביפו בעיר בה ביצע את העבירות המיוחסות לו, לא נעצר וערבותיו לא חולטו.

בא כוח המשיב טען כי יש ליתן משקל גבוה לעובדה שהתשתית הראייתית נגד המשיב נמוכה וכי סיכויי זיכוי עולים על סיכויי הרשעתו, ובמצב דברים זה החזרתו למעצר וחילוט ערבותיו תוביל לתוצאה בלתי צודקת בעליל. לחלופין עתר

לכך כי שיקול זה יעמוד לטובת המשיב בעת החלטה בעניין היקף סכום החילוט.

דברי המשיב

המשיב טען כי ביום 6.6.19 שהה עם בני משפחתו ולא יצא ממעצר הבית, כי ביום 8.6.19 לא היה הוא בין "החברה" ברכב וכי ביום 14.6.19 טעה והוטעה על ידי באת כוחו אשר מסרה לו כי יציאתו הותרה לשישי ולשבת.

דין והכרעה

הבקשה לעיון חוזר ולמעצרו של המשיב עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח מושתתת, אפוא, על שלוש הפרות נטענות של תנאי מעצר הבית:

הפרה ראשונה היא ביום 6.6.19, בסמוך לשעה 07:39, אז נצפה במצלמות דרכים רכב מסוג טויוטה לנדקרוזר, אשר בבעלות המשיב, כשאליו מחובר נגרר ועליו אופנוע ים בצבע כחול, עושה דרכו ביציאה הדרומית של מצפה רמון. בשעה 08:17 נצפה הרכב בצומת "ציחור" לכיוון דרום. יצוין כי ביום 9.6.19 נצפה הרכב במצלמות דרכים שונות עושה דרכו לכיוון צפון.

הפרה שנייה היא ביום 8.6.19, אז, בסמוך לשעה 00:31, נבדק המשיב, בדיקה שגרית, על ידי סיור משטרה, בעיר אילת, הזדהה בשמו באמצעות תעודת זהות ושוחרר לדרכו.

הפרה שלישית היא ביום 14.6.19, אז, בסמוך לשעה 14:30, במהלך סיור ימי שגרתי, נבדק המשיב על ידי כוח שיטור ימי, בהיותו רוכב על אופנוע ים כחול, בים, באילת. המשיב עוכב לחקירה ושוחרר לאחר מכן על פי החלטה של קצין משטרה בתחנת משטרה באילת, לאחר לחתם על שטר ערבות עצמית.

בחנתי את חומר הראיות שבתיק החקירה שהוצג לעיוני.

באשר להפרה מיום 6.6.19, קיים דו"ח "ניתוח מצלמות דרכים- נסיעה לאילת", ממנו עולה כי בעקבות אירוע הפרת הוראה חוקית של המשיב נבדקו מצלמות דרכים שונות. הבדיקה העלתה כי ביום 6.6.19 מתועד רכב לנדקרוזר, בבעלות המשיב, אליו מחובר נגרר ועליו אופנוע ים בצבע כחול, בתנועה דרומה לאילת, בשעה 07:39, ביציאה הדרומית של מצפה רמון, ובשעה 08:17 מתועד הרכב בצומת ציחור לכיוון דרום. ביום 9.6.19 נצפה הרכב בתנועה לכיוון צפון.

בחקירתו ביום 16.6.19 הכחיש המשיב כי נסע ברכב הלנדקרוזר ביום 6.6.19 לאילת: "אני לא הייתי שם. שיבוא השוטר

שיגיד שזה אני", "למה השוטר לא לקח אותי לתחנה, לא ראה שאני במעצר בית? ישחרר אותי ככה?". ראוי וחשוב להדגיש כי בניגוד לדברי המשיב בדיון שהתקיים לפני ביום 10.7.19 לא מצא המשיב למסור כי הרכב נהוג היה על ידי חבריו.

באשר להפרה מיום 8.6.19, קיים דו"ח מפגשים שערך רס"מ לוי יעקב ביום 8.6.19, ממנו עולה כי ביום 8.6.19 זוהו 14 הולכי רגל, ביניהם המשיב.

בחקירתו ביום 16.6.19 טען המשיב כי לפני יום 14.6.19 לא שהה באילת. כשנאמר לו כי נעצר בשעת חצות ביום 8.6.19 על ידי שוטר לבדיקה והזדהה בפני השוטר וכשהוצג לפניו מסמך, השיב: "אני לא יודע מה הראית לי בכלל. אתה מראה את השם שלי וזהו", "לא הצגתי. לא ראיתי אף אחד".

באשר להפרה מיום 14.6.19, עולה מתוך דו"ח "ניתוח מצלמות דרכים- נסיעה לאילת" כי ביום 13.6.19 בשעה 07:44 תועד רכב לנדקרזר, בבעלות המשיב, אליו מחובר נגרר ועליו אופנוע ים בצבע כחול, בצומת ציחור לכיוון דרום. ביום 15.6.19 נצפה הרכב האמור בכביש 90 מאילת לכיוון צפון. כמו כן, מדו"חות פעולה שערכו השוטרים: רס"ל ורדי תומר ורס"ל בוטבול מתן ביום 14.6.19 עולה כי בסמוך לשעה 15:05, באותו היום, נעצר המשיב בעודו משיט אופנוע ים.

בחקירתו ביום 14.6.19 ובתגובה לחשד שהוטח בו לפיו הפר הוראה חוקית, מסר המשיב: "אני הגשתי בקשה לעורך דין שלי עו"ד איתן און, שיבקש שביום שישי ושבת בתאריכים 14/15/06 שאני יוכל לצאת מהמעצר בית לחופש עם המשפחה, ביקשתי ממנו את זה יותר משבוע, יום רביעי העובדת שלו במשרד בחורה בשם נופר היא גם עורכת דין, והיא אמרה לי שמאפשר לי לצאת". המשיב מסר כי "היום" (הכוונה ליום בו נעצר ונחקר- 14.6.19) הגיע לאילת, באמצעות רכבו של דודו מוחמד דכה, לאחר שיצא מבית אחותו בלוד בשעה 09:00 בבוקר, וכן מסר: "איך שבאתי הורדתי את האופנוע לים נתקלתי בשיטור ימי". לדבריו "נופר" אמרה לו: "מותר לך שישי שבת לצאת במילים האלה", וכי הגיע לאילת ברכב של דודו מוחמד דכה.

בחקירתו ביום 16.6.19 מסר המשיב כי ביום שישי, בתאריך 14.6.19 נסע לאילת, באמצעות רכב מסוג B.M.W. השייך לדודו מוחמד דכה, ועמו נסעו דודתו אינס דכה, אחותו ושני ילדים. יצוין כי ממזכר מיום 18.6.19 שערך רס"מ אמיתי כהן עולה כי בדיקה שנערכה במערכות המשטרתיות העלתה שעל שמו של דכה מוחמד, דודו של המשיב, לא רשום רכב מסוג B.M.W. המשיב מסר בחקירתו כי היה ברשותו אופנוע ים כחול אותו מכר יחד עם הנגרר, לפני כחודש וחצי, לאחמד דכה בתמורה לסך של ₪75,000, סכום אותו טרם קיבל. לדבריו, האופנוע נמצא אצל אחד בשם חליל שהוא אח של אביו מאישה שנייה, הנמצא באילת, וכי בעת שנעצר נתפס אופנוע אחר. המשיב טען כי הרכב מסוג טויוטה לנדקרזר שייך למשפחתו אך סירב למסור שמות של בני משפחה. המשיב הכחיש כי שהה באילת כשבוע ימים קודם לכן, וטען כי ייתכן כי קרוב משפחתו בשם הליל אבו נאר נסע עם הרכב האמור לאילת. המשיב טען כי ביום רביעי, 12.6.19, התקשרה אליו "נופר" ממשרדו של בא כוחו ומסרה לו שקיבל אישור לצאת ממעצר הבית בימים שישי ושבת. לטענתו, ביקש מבא כוחו שייפתח לו חלון בימים שישי ושבת לצורך יציאה ונמסר לו כי בקשתו אושרה. המשיב מסר כי רק אינס דכה ידעה כי הוא נסע לאילת וכי היא שאלה אותו האם ראה את החלטת בית המשפט והוא השיב לה: "אמרתי לה שהגשתי בקשה לבית המשפט ואישרו לי אותה ושראיתי את זה. אבל התכוונתי לבקשה ולא להחלטה של השופט ואמרו

לי שאושר לי". כשנאמר לו כי אינס דכה מסרה שנסעה עם המשיב לאילת ביום שישי, 14.6.19, ברכב הלנדקרוזר בו נהג המשיב וכי היא אינה מכירה רכב מסוג B.M.W השיב המשיב: "היא נתנה מה שיש לה אני אמרתי לך מה שיש לי".

דודתו של המשיב, הגב' אינס דכה, מסרה בחקירתה ביום 16.6.19 כי שהתה לצדו של המשיב עת ששוחח עם עורך דינו אשר "נתן למהרן חלון פתוח, הכוונה שמהרן יהיה יום שלם בחוץ איפה שבא לו, אז אני ומהרן אמרנו שניסע לאילת וניקח את הילדים שלו ליום כיף. נסענו לאילת ביום שישי האחרון בתאריך 14.6.19 בשעה 09:00 יצאנו מהבית. ... נסענו באוטו של בעלי מסוג ג'יפ טויוטה לאנד קרוזר בצבע לבן. הגענו בשעה 12:00 לערך לאילת". לדבריה, כשהגיעו לחוף הים באילת המשיב עלה על אופנוע ים עם חבריו, אשר נסעו לאילת "יום לפני". כמו כן מסרה כי מדובר באי הבנה וכי אין לה יכולת לשלם את סכום הערבות, אם תחולט. באשר לרכב הלנדקרוזר מסרה כי הוא רשום על שם אשתו הראשונה של בעלה, סברין נימר, וכי המשיב הוא בעלים של ג'יפ טויוטה לבן. לדבריה, לא יכול להיות שהמשיב נסע לאילת לפני 8 ימים כי הוא עובד בחנות ואין לו זמן וכי ביום 8.6.19 היה חג והמשיב "כל הזמן היה איתנו", "אני הייתי איתו ביום של החג, יש מפקחים אחרים שצריכים להיות איתו ואנחנו חילקנו שעות, אני רק בערב". כשנמסר לה כי המשיב נראה על ידי שוטרים באילת ביום 8.6.19 ועל כך נרשם דו"ח השיבה שאינה יודעת, וכי היא הייתה עם המשיב מהבוקר עד לשעות 14:00-15:00. בהמשך מסרה כי ייתכן ומישהו אחר נהג בג'יפ של המשיב בעת שנצפה נוסע לאילת. כמו כן טענה כי נסעה עם המשיב לאילת במסגרת תפקידה כמפקחת. כמו כן מסרה כי אין להם רכב מסוג B.M.W וכי אינה יודעת אם המשיב משקר כשטען שהם נסעו יחד לאילת ברכב מסוג B.M.W.

שתי שאלות עולות במקרה זה ויש ליתן הכרעה בהן. השאלה האחת העומדת דיון, והשנייה במחלוקת כפי הנזכר לעיל, היא למעשה שאלת קיומה או אי קיומה של תשתית ראייתית המבססת החלטה להפרת תנאי שחרורו של המשיב, באופן המוביל להחלטה בדבר חילוט ערבויות או וגם הוראה על מעצרו של המשיב.

השאלה השנייה באה בעקבות המענה לשאלה הראשונה, דהיינו אם אחליט כי על פי הראיות לכאורה שהובאו לפני, ופורטו כאמור, הפר המשיב תנאי שחרורו, מה תוצאה תהיה להפרה זו. שהרי שלוש אפשרויות יש לכך: האחת, להורות על מעצר המשיב עד תום הליכים, השנייה, להורות על מעצר המשיב עד תום הליכים וכן חילוט מלא או חלקי של הערבויות והשלישית, להורות על חילוט הערבויות או חלקן.

כפי שהובא לפני, התביעה (הפרקליטות או יחידת התביעה המשטרית של מחוז תל אביב), לא מצאה להגיש או לא להגיש כתב אישום נגד המשיב בעבירה של הפרת הוראה חוקית. לא מצאתי תשובה לפשר מחדל זה. היה מקום שהמדינה כמאשימה וכמי שמופקדת על עניין זה תחליט ותכלכל צעדיה. אך לא לי לפתור ולרדת לעומקם של רשויות התביעה במקרה זה.

יחד עם זאת, ראיתי לציין ולהתייחס לשאלה בדבר הקשר או הממשק הראייתי בין הגשת כתב אישום על ידי המאשימה (על רשויות התביעה השונות שלה) בעבירה של הפרת הוראה חוקית, לאחר עיון והחלטת גורם תביעה מוסמך, לבין החלטה בדבר דיוט ראיות בהליך של בקשה לעיון חוזר למעצר המשיב או וגם חילוט ערבויות בטרם הגשת כתב אישום. שאלה זו, אף שהיא קשורה לשאלת ראיות לכאורה לכתב אישום בעבירות של הפרת הוראה חוקית הרי מבחינת עקרונית, תכלית הניתוח הראייתי- בין שני נושאים משפטיים אלה - שונה.

מבחינה משפטית הנשענת על התכליות השונות שבין הגשת כתב אישום בעבירה של הפרת הוראה חוקית לבין ניתוח הראיות בקשר לשאלת המעצר או שאלת חילוט ערבויות משום הפרת תנאי שחרור זהה - מדובר בשני מישורים משפטיים שונים. אם כי, ויודגש כי ככל שבית המשפט הדין בשאלת הפרת תנאי שחרור בקשר לחילוט ערבויות מגיע לכלל מסקנה בדבר חולשת ראיות לא יתעלם מכך בהחלטתו ויש כי החלטתו תשפיע בדרך זו או אחרת על ההחלטה בדבר הגשת כתב אישום. אני מעיר הערה זו, תוך הדגשה, לפי שיש ובהליך אחר דהיינו אם יוגש כתב אישום בעבירות של הפרת הוראה חוקית, יעלה ברצון צד בהליך לעשות שימוש בהחלטה זו באותו הליך. אני סבור שאין לעשות כן. שני הליכים נפרדים בתכליתם נשענים על אותו מעשה לכאורה.

באשר לשאלה הראשונה, האם על פי החומר החקירתי והראייתי שהוצג לפני בתיק החקירה קיים בסיס ראייתי מוצק להפרת תנאי שחרור של המשיב? עיון בחומר הראייתי שפורט לעיל, מבטא, לדעתי, תשתית ראייתית מוצקה לפיה המשיב הפר תנאי שחרור במועדים הללו: 6.6.19, 8.6.19 ו-14.6.19. על פי דו"חות השוטרים והראיות שבתיק החקירה, נמצא המשיב מפר תנאי שחרורו. אכן, המשטרה התרשלה משלא מצאה לעצור ולחקור את המשיב סמוך לאחר שני המועדים הראשונים. האם יש במחדלי המשטרה כדי לסייע למשיב? אילו היה בפי המשיב הסבר לעובדה כי נמצא באילת באותם מועדים, וההסבר היה סביר, ממילא הייתי שוקל להגיע למסקנה אחרת. אלא שלמעשה אין בפי המשיב תשובה או הסבר לעובדות העולות מהראיות לכאורה. ההסבר לפיו הבין מפי עורכת דין ממשרדו של בא כוחו, כי מותר לו לצאת ממעצר הבית במשך יומיים ומצא כי היתר זה הוא לנסוע לאילת, על פניו אין בו ממש. עורך דין, יודע דין ויודע לפרט באזני לקוחו החלטות בית משפט, לא יטעה להסביר כפי טענת המשיב.

ומכאן לשאלה השנייה והיא לטעמי הקשה יותר. השאלה האם להורות על החזרת המשיב למעצר. יש ולעיתים נתלים באי כוח עצורים בהחלטה בבש"פ 8015/09 קוניוף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.10.09) (להלן - "החלטת קוניוף") וסבורים הם כי אין להורות על מעצרו של אדם ששוחרר קודם לדין בדבר מעצרו. אין זו ההלכה ואין זה הכלל הנלמד מהחלטה זו. משום שזו דעתי אביא תמצית ההחלטה:

"כאשר עסקינן באדם שלא היה עצור קודם לכן ובית המשפט מורה על מעצרו במסגרת מעצר הביניים, אין מדובר בעניין של מה בכך אלא בנטילת חירותו של אדם שהינה זכות יסוד מהמעלה הראשונה. אמנם אין מדובר בהחלטה סופית, שכן לאחר לימוד חומר הראיות נשמרת לבא כוח הנאשם הזכות לטעון בסוגיית המעצר, אולם הפגיעה בנאשם במקרה זה היא פגיעה קשה משום שכאמור חירותו ניטלת ממנו. לטעמי, יש לאפשר לאדם שלא היה עצור קודם לכן זכות טיעון אפקטיבית, והוא יוכל לממש זכות זו רק לאחר שיתאפשר לו לעיין בחומר החקירה וללמוד אותו באמצעות בא כוחו.

...אכן, יש טעם בטענותיה של המשיבה כי לעיתים, במהלך פרק הזמן בו התהלך החשוד חופשי או לאחר ששוחרר ממעצר הימים, מבוצעות פעולות חקירה נוספות המביאות לגילוייה של ראיה חדשה המצדיקה את מעצרו בטרם ניתנה לו זכות טיעון. כמו כן, כאשר ניסיונותיו של אדם לשבש הליכי משפט או להימלט מאימת הדין מתגלים בשלב מאוחר יותר, כי אז קיימת דחיפות לעצרו בטרם ניתנה לו זכות הטיעון שכן הנזק לאינטרס הציבורי אם לא יעצר יהיה קשה ובלתי הפיך. מוכן אני להסכים כי תהייה נסיבות שבהן האיזון בין האינטרסים המתנגשים כאמור יצדיק לעיתים את הפגיעה בזכות הטיעון של הנאשם. בנסיבות יוצאות דופן כאמור ברור

הוא מאליו כי מעצרו של הנאשם יהיה מוצדק על אף שקודם לכן התהלך חופשי [שלגי וכהן, בעמוד 153]. במקרים אלו, אשר אינם מהווים רשימה סגורה וממזה, יוכל בית המשפט על סמך עיון ראשוני בחומר הראיות להורות על מעצרו של הנאשם אשר התהלך חופשי קודם לכן, אולם כעניין שבמדיניות שיפוטית יהיו מקרים אלו החרגי ולא הכללי. ודוק, תתכנה נסיבות מיוחדות נוספות בהן יהיה רשאי בית המשפט להורות על מעצרו של נאשם או שחרורו לחלופת מעצר גם אם בא כוחו טרם הספיק לעיין בחומר החקירה ולטעון טענותיו, אולם כל מקרה יבחן לאור נסיבותיו, כאשר דרך כלל יש להעדיף את קיומה של זכות הטיעון וזכות העיון הנלווית לה כאמור".

ראשית לכל, אין מדובר במקרה שלפנינו ב"מעצר ביניים" אלא במי שהובא לפני ביום 16.6.19 כעצור במסגרת בקשת המבקשת לעיון חוזר. בא כוח המשיב טען בדבר מעצרו הבלתי חוקי של המשיב, ובהחלטתו מאותו יום קבעתי כי אני קובע מסמרות לעניין זה שהרי יש לקיים דיון ממצה בטיעוני בא כוח המשיב (ראו עמ' 36 שורה 5 ואילך להחלטה).

לאחר שאני מעיין ובוחן טיעוני הצדדים ובמיוחד לנוכח הראיות לכאורה שפירטתי לעיל, אני קובע באורח חד משמעי כי מעצרו של המשיב היה חוקי ללא רבב ואי חוקיות, וכי לא היה בו שמץ מעצר שווא. מסקנה זו עולה ברורות משום שהמשיב הפר ברגל גסה הוראת בית משפט.

שנית, וזה העיקר, בהתאם לכלל כי נשמרת לאדם זכות טיעון, אף על פי שבמקרה שלפני לא היה מדובר באדם משוחרר אלא במי שהיה בגדר "עצור", בדיון בטרם החלטה למעצרו, הרי שבמקרה שלפני נשמרה, גם נשמרה ביתר שאת, זכות הטיעון למשיב. עיון בתיק מצביע כי נעתרתי לבקשת בא כוח המשיב בדיון שהתקיים לפני ביום 30.6.19 לדחות הדיון, על כי טרם עלה בידו ללמוד חומר הראיות בתיק. ממילא עולה כי ככל שאני הולך לפי ההיגיון שבהחלטת קונויף, נעשה כל שניתן לעשות על מנת שיעלה בידי בא כוח המשיב לעיין בחומר הראיות, ללמוד אותו ולטעון לפיו. והכל מעל ומעבר לצריך.

השאלה העומדת לפני החלטה כעת היא האם להורות על מעצרו של המשיב עד תום הליכים. קשה השאלה והמענה לה. מבחינה משפטית כפי שפירטתי לעיל, אין מניעה לעשות כן דהיינו להורות על מעצרו של המשיב עד תום הליכים. השאלה היא שאלה יחסית ואסביר. בהחלטת בית המשפט לאחר בחינה ודיון בתשתית הראייתית קבעה כב' השופטת זמיר כדלקמן:

"סוף דבר, התשתית הראייתית, הגם שהיא עונה על דרישת הראיות לכאורה, קשה להגדירה כתשתית ראייתית מוצקה.

אין חולק כי העבירה המיוחסת למשיב מקימה עילת מעצר מוצקה של מסוכנות, כמו גם כי התנהלותו של המשיב עובר למעצרו, מעלה חשש לשיבוש הליכי משפט. ואולם, לעולם עוצמתה של עילת המעצר תלויה בשלובה בעוצמת הראיות שהוצגו.

משכך, באלה הדברים אין לי אלא לקבוע כי עוצמת הראיות לכאורה כנגד המשיב (המשליכה על עוצמתן של

עילות המעצר ועילת המסוכנות בפרט), הינה ברמה המחייבת בחינה זהירה של חלופת מעצר מתאימה ו/או מתן הוראה בדבר המשך מעצר באיזוק, בפרט שעה שעסקין במשיב צעיר, נעדר עבר פלילי, מכל מין וסוג שהוא.

הלכה ברורה היא כי גם בהתקיים עילת מעצר, שומה על בית המשפט לבחון אם ניתן להסתפק בחלופת מעצר, שפגיעתה בחירות הנאשם קטנה יותר. וכאשר עוצמת הראיות נמוכה, כפי במקרה דנן והמשיב נעדר עבר פלילי מכל מין וסוג שהוא, יש לשקול ביתר שאת, אפשרות של חלופת מעצר.

מכל האמור סברתי כי באיזון בין חולשת הראיות לבין עילות המעצר, מן הראוי לבחון את אפשרות מתן הוראה בדבר שחרור המשיב בחלופה באמצעות תסקיר של שירות המבחן" (ראו החלטה מיום 16.1.29).

אודה ולא אכחד כי במקרה אחר, על פי החלטה אחרת בדבר התשתית הראייתית לכאורה, הייתי שוקל בכובד ראש להורות על מעצר המשיב עד תום הליכים. שהרי נשאלת השאלה מה משמעות עקרונית יש להפרת תנאי שחרור אדם, אשר הוגש נגדו כתב אישום ובקשה למעצר עד תום הליכים בעבירות חמורות המצדיקות מעצרו? אם כלי זה, שיש בידי בית משפט על פי החוק, להקהות הפגיעה בחירות האדם - יישחק, ממילא אתה אומר כי התוצאה תהיה פגיעה קשה יותר בחירותו של האדם. ולכך לא היינו רוצים להגיע. המסקנה העולה מדיון זה אחת היא: יש להקפיד ולשמור מכל משמר על קיום ואי הפרת תנאי שחרור האדם, שבאו להגן על חירותו של האדם. שאם לא כן, הנטייה תהיה להורות על מעצר האדם ובכך פגיעה בחירותו.

אכן, יש ועניין עקרוני זה לא יהיה מעניינו של המשיב שלפני, אך בבואי להחליט בשאלות קשות תוך התלבטות מצאתי לקחת שיקולים אלה בחשבון לטובת המשיב.

אשר על כן, אף על פי התלבטותי, כאמור, אם להורות על מעצרו של המשיב או לא, החלטתי להימנע במקרה זה, באופן חריג, להורות על מעצר המשיב עד תום ההליכים.

יחד עם זאת, לתוצאת הפרת המשיב את תנאי שחרור חייב להיות מענה משפטי הולם. לפיכך זו החלטתי.

ככל שהמשיב לא יעמוד בשני תנאים מצטברים: יפקיד סך של 30,000 ש"ח כערובה לשחרורו עד ליום 1.9.19 ויחתום על ערבות עצמית נוספת על סך 50,000 ש"ח עד למועד הנ"ל - אזי יעצר המשיב.

באשר לשאלת חילוט הערבויות. גם בעניין זה, מצאתי להקל במידה מסוימת עם המשיב. אני מורה על חילוט ההפקדה הכספית בסך 30,000 ש"ח וכן על חילוט הערבות העצמית על פי החלטת כב' השופט צ' קאפח מיום 3.2.19 בסך 50,000 ש"ח.

כאמור, מצאתי להקל עם המשיב לפיכך לא הוריתי על חילוט ערבויות צד ג'.

למען הסר ספק, המשיב יהיה ב"מעצר בית" מוחלט כפי החלטת בית המשפט ביום 3.2.19 (כב' השופט צ' קאפח):
בלוד, ברח' נאדא 33 בביתה של מרבית שנאעה.

ההחלטה תועבר לב"כ הצדדים.

תיק החקירה שהוצג לעיוני יימסר לנציג התביעה.

ניתנה היום, כ' אב תשע"ט, 21 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.